

رهبر انقلاب با رئیس‌جمهور ونزوئلا دیدار کرد، دو کشور زمینه‌های همکاری مهمی دارند

ائتلاف راهبردی

علیه جنگ ترکیبی آمریکا

فرهیختگان: در سفر ماه گذشته وزیر نفت ایران به ونزوئلا، تهران و کاراکاس توافق کردند که «مسیرها و مکانیسم‌های» بیشتری برای مقابله با تحریم‌های آمریکا و تقویت صنایع نفتی خود بسازند. اکنون در جریان سفر نیکولاس مادورو، رئیس‌جمهور ونزوئلا به ایران، دو کشور سند همکاری‌های جامع راهبردی ۲۰ ساله امضا کردند، زمینه برای همکاری جدی تر دو کشور فراهم شود. این سند همکاری با حضور روسای جمهور دو کشور امضا شد. علاوه بر این سند، اسناد همکاری در زمینه‌های سیاسی، فرهنگی، اقتصادی، نفتی و پتروشیمی و گردشگری نیز به امضای طرفین رسید. این سند همکاری ۲۰ ساله به دو کشور امکان برنامه‌ریزی بلندمدت برای همکاری‌های عمیق تر را می‌دهد. ایران و ونزوئلا در دولت‌های نهم و دهم همکاری‌های بسیار گسترده‌ای در زمینه‌های مختلف داشتند اما با تغییر دولت در ایران و به تبع آن تغییر نگاه و همچنین بحران‌های اقتصادی در ونزوئلا، این همکاری به پایین‌ترین سطح خود در سال‌های گذشته رسید. البته پس از بازگشت تحریم‌های آمریکا دولت وقت متوجه اهمیت حفظ روابط با کشورهای مختلف و حتی ونزوئلا شد. در جریان سفر مادورو به تهران، آیین تحویل دومین کشتی نفتکش اقراماکس ساخت شرکت صنعتی دریایی ایران (صدرا) برگزار شد و روسای جمهور دو کشور به‌صورت ویدئوکنفرانس با عرشه این کشتی در خلیج فارس ارتباط برقرار کردند و در جریان مراحل ساخت و فعالیت این نفتکش اقیانوس پیما قرار گرفتند. قرار است ایران دو نفتکش دیگر نیز پس از ساخت به این کشور تحویل داده شوند. به بهانه سفر رئیس‌جمهور ونزوئلا به ایران، به بررسی برخی حوزه‌هایی که دو کشور امکان همکاری در آن را دارند، تشریح شده است.

کشت فراسرزمینی در ونزوئلا

با وقوع جنگ در اوکراین که در سال جاری میلادی صورت گرفت، اهمیت تولیدمواد غذایی که پیش از این نیز به‌دلیل افزایش جمعیت و بحران اقلیمی افزایش یافته بود، بار دیگر از حساسیت بیشتری برخوردار شد.

افزایش قیمت غلات و تورم در زمینه قیمت مواد غذایی در جهان کشورهای را به تکیه برای یافتن منابع مطمئن تأمین مواد غذایی واداشته است.

پیش از این بسیاری از کشورهای جهان که در حوزه کاشت محصولات کشاورزی در خاک خود دارای مشکل هستند، برای تأمین مواد غذایی مورد نیازشان دست به کشت فراسرزمینی زده بودند. چنین کشورهایی که یا به‌دلیل کمبود زمین کشاورزی یا به‌علت جمعیت زیاد نیازمند محصولات کشاورزی هستند، دست به خرید یا اجاره زمین‌های کشاورزی در کشورهای می‌زدند که از آب فراوان و خاک مساعد برخوردارند.

به‌عنوان نمونه چین کشوری است که ۲۰ درصد از غذای جهان را مصرف می‌کند، تنها ۹ درصد از زمین‌های کشاورزی دنیا را اختیار دارد و به همین دلیل در حال اجرای طرح‌های کشت فراسرزمینی در آفریقا،ست به گونه‌ای که موزامبیک میزبان بزرگ‌ترین طرح کشت فراسرزمینی چینی‌هاست. امارات نیز در این حوزه سرمایه‌گذاری‌های کلانی را در سودان و پاکستان انجام داده است.

همچنین کشورهایی مانند برزیل، آرژانتین و ونزوئلا نیز با توجه به طبیعت آمریکای لاتین از آب و خاک فراوانی برخوردارند و طرح‌هایی نیز برای میزبانی از کشت فراسرزمینی در جهان دارند. از آنجا که تأمین غذا به‌ویژه در شرایط بحرانی از اهمیت بالاتری برخوردار می‌شود، یک مسیر مناسب برای ایران در پیش گرفتن طرح کشت فراسرزمینی با ونزوئلاست، زیرا بسیاری از کشورها به‌دلیل وابستگی به آمریکا بایعدم توانایی در تحمل فشارهای این کشور احتمال دارد در زمان سختی دستان ایران را خالی بگذرانند. در سویی دیگر اما ونزوئلا اثبات کرده از استقلال برخوردار بوده و از انگیزه و توان کافی برای همکاری با ایران برخوردار است.

با توجه به اینکه ایران قادر به صادرات گسترده محصولات صنعتی و همچنین خدمات فنی و مهندسی به ونزوئلاست، تهران می‌تواند مابه‌ازای چنین صادراتی به‌جای دریافت پول که به‌دلیل تحریم‌ها با موانعی نیز روبه‌رواست دست به خرید یا اجاره زمین‌های کشاورزی ونزوئلا زده و بخش بزرگی از طرح‌های کشت فراسرزمینی خود را در این کشور اجرا کند.

ظرفیت همکاری‌های سیاسی ایران و ونزوئلا

تهران و کاراکاس هر دو در منطقه خود دارای نفوذسیاسی قابل توجهی هستند، به گونه‌ای که همکاری این دو کشور می‌تواند موجب ترکیب اثرات دو منطقه غرب آسیا و آمریکای لاتین شود.

در غرب آسیا ایران جزئی از محور مقاومت است که همراهی‌های گسترده‌ای را در عراق، سوریه، یمن، لبنان و فلسطین جلب کرده‌ودر دیگر کشورهای این منطقه نیز دارای نفوذ است. ایران در قاره آفریقا نیز دارای روابطی ترکیبی با کشورهای این منطقه است که یکی از نقاط برجسته آن شامل همکاری با الجزایر به‌عنوان یک کشور مستقل در شمال آفریقا می‌شود. ونزوئلا نیز در آمریکای لاتین به دلیل چپ‌گرا بودن مورد حمایت دولت‌های چپ‌گرای این منطقه است. ارتباط ایران با ونزوئلا به‌عنوان دو سقوط‌ناپذیر چپ‌گرایان در آمریکای لاتین که از ویژگی‌های سیاسی و اقتصادی بزرگی نیز برخوردار است، می‌تواند در آینده به ارتباط مستحکم و هماهنگ میان محور مقاومت و محور کشورهای چپ‌گرای آمریکای لاتین منجر شود، هرچند همگنی سیاسی در میان چپ‌گرایان آمریکای لاتین به اندازه محور مقاومت نیست.

برای فهم ظرفیت‌های همکاری‌های سیاسی ایران با کشورهای آمریکای لاتین از مسیر ونزوئلا می‌توان به اجلاس اخیر سران کشورهای قاره آمریکا که در خاک آمریکا به میزبانی دولت جوایدن برگزار شد، اشاره کرد. این نشست از دوشنبه هفته گذشته تا روز جمعه در جریان بود اما تقریباً سران یک‌سوم کشورهای قاره آمریکا در آن غایب بودند و سران حاضر نیز هرکدام از یک جنبه زبان به انتقاد از آمریکا و دولت‌یادین گذشوند.

آمریکا که پیش‌تر در سال ۱۹۹۴ نیز میزبان چنین نشست‌ی بوده است، در نشست سال ۲۰۲۲ تلاش کرد با عدم دعوت از سه کشور ونزوئلا، کوبا و نیکاراگوئه به نوعی آن را در انزوای سیاسی قرار دهد اما همین مساله منجر به انزوای سیاسی واشنگتن دامن زد.

آندرس مانوئل لویز اوباردو رئیس‌جمهور مکزیک دوشنبه شب هفته گذشته اندکی پیش از آغاز به کار این نشست، در جمع خبرنگاران

به مردم کشورش گفت به دلیل عدم دعوت از سران همه کشورهای قاره آمریکا به نشست برگزار شده توسط واشنگتن نخواهد رفت.

سران کشورهای مکزیک، السالوادور، هندوراس، گواتمالا و بولیوی هرکدام به دلایل مختلفی نشست آمریکا را تحریم کردند که این مساله از سوی مکزیک و بولیوی در اعتراض به عدم دعوت از سران کوبا، ونزوئلا و نیکاراگوئه به این نشست بود.

با این حال اعتراض‌ها به یک‌جانبه‌گرایی آمریکا ضد کشورهای چپ‌گرای آمریکای لاتین به تحریم نشست منحصر نشد بلکه سران کشورهای حاضر نیز زبان به انتقاد از واشنگتن گشودند.

آلبرتو فرناندز، رئیس‌جمهوری چپ‌گرای آرژانتین در جریان این نشست اعلام کرد: «سکوت غلیبان در این اجلاس مافارمی خواند،» فرناندز تأکید کرد کشور میزبان به هیچ‌وجه نباید نظر خود را با عدم دعوت سران کشورهای به نشست تحمیل کند. جان پرچون نخست‌وزیر بلیز نیز در زمانی که بایدن در چند قدمی وی قرار داشت با انتقاد از حذف کوبا و ونزوئلا از اجلاس سران آمریکا محاصره غیرقانونی علیه کوبا را که توسط واشنگتن اعمال شده، مقابله با بشريت توصیف کرد. انزوای بایدن در نشست سران قاره آمریکا که به دلیل عدم دعوت دولت وی از سه کشور این قاره صورت گرفت نشان می‌دهد نزدیکی ایران با ونزوئلا و همچنین کوبا و نیکاراگوئه که در سال‌های اخیر همواره در جریان بوده است در صورت افزایش تمرکز از چه ظرفیت‌های سیاسی‌ای برخوردار شود.

ایران با محور مقاومت در غرب آسیا و ونزوئلا با محور چپ‌گرایان در آمریکای لاتین قادر به اجرای پروژه‌های سیاسی مشترکی هستند، هرچند این کار چندان آسان نیست زیرا کشوری مانند آرژانتین با وجود تحركات ضد آمریکایی و حتی گرایش به روسیه، چندان روی خوشی به روابط با ایران نشان نداده است.

همکاری‌های نظامی

ایران در حال حاضر یک تولیدکننده بزرگ سلاح به‌شمار می‌رود. این بزرگ بودن اما به قیمت بالای این سلاح‌ها یا صادراتشان با قراردادهای سنگین مربوط نیست، بلکه به قدرت تولید طیف وسیعی از تسلیحات ارزان قیمت ولی با اثارت راهبردی مرتبط است. ایران در مسیر ۴۰ ساله استقلال خود با توجه به اقتصاد کوچکش نسبت به رقبای و همچنین مواجهه با تهدیدات سخت نظامی دست به توسعه تسلیحاتی زده که دقیقاً بر شرایطش منطبق بوده است. این تسلیحات به‌همین دلیل بهترین گزینه برای کشورهایی هستند که از اقتصاد متوسط برخوردار بوده اما به تهدیدات سنگین نظامی مواجه هستند.

ونزوئلا کشوری است که کم‌وبیش شرایطی مشابه ایران دارد و با استفاده از روابط خوش با تهران به گفته منابع رسانه‌ای خارجی

دست به دریافت تسلیحات نظامی از این کشور زده است.

برجسته‌ترین تولیدات نظامی ایران به حوزه‌های موشکی و پهپادی مربوط هستند. براساس برخی گمانه‌زنی‌ها ونزوئلا موشک‌های بالستیک و حتی پهپادهای تهاجمی از ایران دریافت کرده است. موشک‌های دریافتی ونزوئلا از ایران با توجه به سطح تهدیداتی که ونزوئلا با آنها روبه‌رواست احتمالاً از سری موشک‌های فاتح هستند. موشک‌های این سری دارای بردهایی از ۳۰۰ تا ۱۴۵۰ کیلومتر هستند و بنا بر توشاع قادرند اهداف ثابت زمینی، رادارها و حتی کشتی‌ها را مورد هدف قرار دهند.

در حوزه پهپادی نیز گفته می‌شود ونزوئلا پهپادهای تاکتیکی مهاجر-۶ را دریافت کرده است. این پهپاد در دو حوزه شناسایی و تهاجمی قادر به استفاده است. این پهپاد به‌دلیل بهره‌گیری از مهارت نقطه‌زن مانند موشک الماس و بمب‌های قائم می‌تواند در هر جنگی یک ابزار کارا باشد.

همچنین احتمال دارد ونزوئلا پهپادهای انتحاری از نوع ابیلیل-تی و حتی پهپاد دوربرد شاهد-۱۳۶ را نیز از ایران دریافت کرده باشد. تسلیحات نام برده شده به دلیل ارزان بودن قابلیت به کارگیری در تعداد بالا را دارند و از سویی دیگر به دلیل کوچک و ساده بودن طراحی، قطعات آنها به سهولت به ونزوئلا صادر شده و حتی می‌توان در این کشور کارخانه‌های تولید قطعات را نیز راه‌اندازی کرد. چنین تسلیحاتی که به سرعت، در تعداد بالا و به آسانی در دسترس ونزوئلا قرار می‌گیرند، به دلیل سطح کارایی‌ای که دارند می‌توانند قدرت بزرگی برای این کشور تولید کنند.

به دلیل چنین ویژگی‌هایی پهپادها و موشک‌های بالستیک ایران می‌توانند در یک جنگ نامتقارن علیه دشمنان بزرگ ونزوئلا مورد استفاده قرار گیرند. این تسلیحات با استفاده از مزیت انعطاف‌پذیری بالای خود ضمن وارد آوردن ضربه‌ای دردناک به تأسیسات راهبردی دشمن، مانع از شناسایی محل شلیک و شلیک‌کننده شوند.

نمونه‌های اصلی این اقدام را می‌توان در ضربات دردناک به اقلیم کردستان عراق توسط گروه‌های مقاومت دید که در آن برخی اماکن مهم این اقلیم و تأسیسات حساس آن مورد هدف قرار گرفته است. این مساله را درباره رژیم صهیونیستی نیز صادق است که آسمانش بارها مورد نفوذ پهپادهای ناشناس قرار گرفته است.

وجود پهپادهای انتحاری و موشک‌های بالستیک در یمن باعث شده این کشور فقیر، محاصره شده و درگیر جنگ داخلی که هم‌زمان مورد حمله عربستان سعودی نیز قرار گرفته است، بتواند با بهره‌گیری از چنین تسلیحاتی دست به برقراری موازنه در برابر سعودی‌ها و حتی امارات بزند.

یمنی‌ها پیش از برقراری آتش بس اخیر در جنگ با ائتلاف متجاوز عربی، در جریان حملات‌شان به امارات پایگاه‌های آمریکادر این

کشور را نیز هدف گرفتند تا پاییمی قدرتمند به آمریکا نیز صادر کرده باشند.

ونزوئلا وضعیتی بهتر از یمن دارد و درگیر جنگ نیست و از سوی دیگر به دلیل وجود نفت و حاکمیت کامل سرزمینی از قدرت اقتصادی بیشتری نسبت به دولت قانونی یمن برخوردار است و کشورهای بیشتری نیز دولت کاراکاس را به نسبت دولت صنعا به رسمیت می‌شناسند. این مساله نشان می‌دهد مسلح شدن ونزوئلا به تسلیحات جدید تا چه اندازه می‌تواند به ارتقای توانایی‌های کاراکاس منجر شود.

ونزوئلا با خطر تجهیز و نفوذ گروه‌های تروریستی از خاک کلمبیا مواجه است. از این رو این کشور می‌تواند با خرید سامانه‌های نظارت زمینی مانند رادارها و سامانه‌های حرارتی ساخت ایران که برای نظارت بر مرزهای کار می‌روند و همچنین پهپادهای شناسایی، موفق به دریایی چنین گروه‌های تروریستی‌ای شود و در صورت لزوم آنها را با مهمات هدایت دقیقی که قابلیت سوار شدن بر پهپادها را دارند، هدف قرار دهد.

ونزوئلا چگونه ایستاد؟

میان ده‌های سال ۱۳۰۹۷ کشور عضو گروه لیما در بیانیه پایانی نشست وزیران‌شان، از نیکلاس مادورو، رئیس‌جمهور ونزوئلا خواستند که از قدرت کناره‌گیری کند و اگر چنین نکند، آنها دوره بعدی ریاست‌جمهوری او را به رسمیت نمی‌شناسند. ۱۲ کشور آمریکای لاتین در سال ۲۰۱۷ در پایتخت پرو گروه لیما را تشکیل دادند تا آنچه را که «احیای دموکراسی در ونزوئلا» می‌خوانند را صلح‌آمیز هدایت کنند. کمتر از دو هفته بعد، انتشار یک ویدئو از کسانی که خود را ارتشی‌های بریده از دولت نیکلاس مادورو، می‌خواندند، کاراکاس را تر مز کودتا پیش برد. به دنبال این ویدئو برخی اعتراضات خیابانی، «خوان خراودو گوایدو مارکز»، رهبر اپوزیسیون ونزوئلا و رئیس مجلس این کشور خود را رئیس‌جمهور خواند و حتی سوگند ریاست‌جمهوری یاد کرد. کمتر از نیم ساعت بعد، دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا، ریاست‌جمهوری موقت گوایدو را به رسمیت شناخت. آمریکا حتی سفارتخانه ونزوئلا را در واشنگتن به مخالفان دولت تحویل داد. پس از این اتفاق، سازمان‌های اطلاعاتی و جاسوسی آمریکا تلاش کردند با ریزنی با ارتش، زمینه کودتا به نفع خوان گوایدو را فراهم کنند، اما ارتش همراهی نکرد. یک هفته بعد در نهم بهمن، اما، جان بولتون، مشاور وقت امنیت ملی در کاخ سفید با پوشش‌ای که روی آن نوشته شده بود، «اعزام پنج هزار سرباز به ونزوئلا» به جمع خبرنگاران آمد تا شاید ترس از اعزام نظامیان آمریکایی منجر به سقوط دولت ونزوئلا شود. دولت ترامپ دو محموله کمک برای مخالفان دولت با هوایپما ارسال کرد و حتی مایک پمپئو، وزیر

رهبر انقلاب اسلامی در دیدار رئیس‌جمهوری ونزوئلا و هیات همراه:

مقاومت تنه راه پیروزی در برابر فشارهای آمریکا است

در این دیدار که آقای رئیسی رئیس‌جمهور کشورمان نیز حضور داشت، رئیس‌جمهور ونزوئلا از حمایت‌های ایران در مبارزه سخت ملت ونزوئلا با آمریکا قدردانی کرد و گفت: «شما در هنگامی که شرایط ونزوئلا بسیار سخت بود و هیچ کشوری کمک نمی‌کرد به یاری ما آمدید و کمک کردید تا از آن شرایط خارج شویم.»

رئیس‌جمهور ونزوئلا با تشریح شرایط سخت اقتصادی این کشور در سال‌های اخیر افزود: «همان‌طور که جنابعالی گفتید آمریکایی‌ها یک جنگ تدریجی و چندبعدی را علیه کشور ما آغاز کردند ولی ما توانستیم با ایستادگی و استفاده از فرصت‌هایی که تحریم‌ها در اختیار ما قرار داد، مقابله همه‌جانبه را با تهاجم آمریکا آغاز کنیم و اکنون شرایط ونزوئلا بهتر از چند سال قبل است.»

مادورو همچنین با اشاره به مذاکرات خود در تهران و امضای سند همکاری افزود: «ما در حال طراحی یک نقشه راه دقیق برای همکاری با ایران در زمینه‌های مختلف به‌ویژه در بخش علم و فناوری هستیم.»

رئیس‌جمهور ونزوئلا همچنین با تأکید بر اینکه کشورش موضوع فلسطین را یک موضوع مقدس بشری می‌داند، گفت: «به علت همین اعتقاد، رژیم صهیونیستی از طریق

موساد در حال توطئه مستمر ضد ونزوئلاست.»

امور خارجه آمریکا در صفحه شخصی توییت خود نوشت به درخواست «خوان گوایدو»، این کمک‌ها که حدود ۱۰۰ میلیون دلار ارزش دارد- ارسال شده است.

در اردیبهشت ماه سال ۹۸ واشنگتن شرکت نفت دولتی ونزوئلا را تحریم و علناً اعلام کرد هدفش از تحریم نفتی، برکنار کردن نیکلاس مادورو است و به همین دلیل از ۸ اردیبهشت ۹۸، در تحریمی یکجانبه، خرید نفت از شرکت ملی نفت ونزوئلا و شرکت‌های وابسته به آن را برای تمامی شرکت‌های آمریکایی ممنوع کرد. واشنگتن همچنین اعلام کرد هیچ شرکت خارجی مجاز نخواهد بود که نفت ونزوئلا را به دلار بخرد. این تحریم، عملاً روزانه نیم میلیون صادرات ونزوئلا یعنی ۷۵ درصد از درآمد هایش را کم می‌کرد و مادورو را به سرایشبی سقوط هدایت می‌کرد. سه ماه بعد، آمریکا در دور جدید تحریم‌ها، ضمن توقیف همه دارایی‌های دولت و مقام‌های ونزوئلا در آمریکا، هرگونه دادوستد مالی و ترانکشی را با این کشور منع کرد. واشنگتن نشستی را در پایتخت کلمبیا به ریاست معاون اول رئیس‌جمهور آمریکا با حضور رهبران کشورهای آمریکای جنوبی که گروه «لیما» خوانده می‌شوند، برگزار کرد تا کام‌های جدیدی برای اعمال محدودیت‌های بیشتر علیه دولت ونزوئلا بردارند. با وجود استفاده از همه ابزارهای در دسترس، پروژه سقوط دولت قانونی ونزوئلا راه به جایی نبرد تا سازمان سیا وارد میدان شد و به خوان گوایدو دستور کودتا داد. گوایدو ویدئویی در کنار افراد مسلح نظامی در حساب توییتری اش منتشر کرد و از مردم و ارتش ونزوئلا خواست از او حمایت کنند. این اقدام هم بلافاصله با حمایت دونالد ترامپ، مایک پنس، مایک پمپئو و جان بولتون مواجه شد ولی این بار هم نتیجه دلخواه آمریکایی‌ها رقم نخورد.

یک سال بعد از پروژه کودتا در ونزوئلا، روبرتو در گزارشی نوشت که صادرات نفت ونزوئلا در حال رشد است و از ۸۰۰ هزار بشکه در ماه آگوست به حدود یک میلیون و ۱۰۰ هزار بشکه نفت افزایش یافته است. این رسانه نوشت شرکت‌هایی که خرید نفت از ونزوئلا را پس از تحریم‌ها متوقف کرده بودند، نفتکش‌های خود را به این کشور آمریکای جنوبی می‌فرستند.

پروژه کودتا شکست خورده بود اما تحریم‌ها مادورو و کشورش را دربر گرفته بود. در چنین فضایی، پالایشگاه نفت ونزوئلا نیز دچار مشکل شد. به دلیل نگرانی از تحریم‌ها هیچ شرکت نفتی‌ای حاضر به همکاری با ونزوئلا نبود تا اینکه ایران تجهیزات را به‌صورت هوایی برای تعمیر پالایشگاه به کاراکاس ارسال کرد. جدا از این تجهیزات ایران صادرات محموله‌های نفتی و بنزین به مقصد ونزوئلا را نیز در دستور کار خود دارد. بنزین ونزوئلا که روزگاری ارزان‌ترین بنزین جهان به‌شمار می‌رفت، به یکی از گران‌ترین بنزین‌های جهان تبدیل شده بود و هر گالن ۷/۵۷ دلار (هر لیتر بیش از ۲ دلار) فروخته می‌شد که یکی از گران‌ترین نرخ‌ها در جهان به‌شمار می‌رفت. بر همین اساس در اردیبهشت‌ماه سال ۹۹، ایران ۵ نفتکش حامل بنزین «فاکسون»، «فورچون»، «پتونیا»، «فارس» و «کالول» را به مقصد ونزوئلا ارسال کرد. ایران هم‌زمان با ارسال این نفتکش‌ها، به آمریکا درباره تبعات ایجاد مزاحمت برای نفتکش‌های اعزامی ایران هشدارهایی نیز داده بود. خردادماه محموله‌های ایران به آب‌های سرزمینی ونزوئلا وارد شدند و این کشور را از بحران سوخت نجات دادند. هم‌زمان با پهلو گرفتن نفتکش‌های ایرانی، مادورو در تلویزیون دولتی این کشور از آیت‌الله خامنه‌ای رهبر معظم ایران و رئیس‌جمهور ایران به دلیل ارسال این محموله‌ها قدردانی کرد و گفت ونزوئلا «دوستان خوب و شجاعی» در جهان دارد. ۴ ماه بعد دومین «کاروان» نفتکش‌های ایرانی از خلیج فارس به مقصد ونزوئلا راهی شدند.

با شکست دونالد ترامپ و روی کار آمدن جو بایدن، همه تصور می‌کردند دولت بایدن رویکرد بسیار متفاوت‌تری نسبت به دولت ترامپ خواهد داشت، اما یک روز پیش از برگزاری مراسم تحلیف بایدن، «آنتونی بلینکن» در جلسه استماع کمیته روابط خارجی سنا که به‌منظور تأییدش برگزار شد، سیاست دولت در مواجهه با کاراکاس را اعلام کرد و گفت که دولت بایدن «خوان گوایدو» رهبر اپوزیسیون ونزوئلا را به‌عنوان رئیس‌جمهور موقت ونزوئلا به رسمیت نمی‌شناسد. با این بیانیه، عملاً پروژه کودتا و تغییر حکومت در ونزوئلا با شکست مواجه شد و نیکلاس مادورو در قدرت باقی ماند تا بتواند در خرداد ۱۴۰۱ به تهران، یعنی کشوری که مانع سقوط دولتش شد، سفر کند و سند همکاری راهبردی جامع ۲۰ ساله دو کشور را امضا کند.